

Sygn. akt VI GC 1429/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Justyna Wyrwas – Oliwkiewicz

Protokolant: starszy protokolant Elżbieta Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2019 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki jawnej w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...)Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda (...) Spółki jawnej w W. kwotę 2.790,00 zł (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi od 11 sierpnia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

1) oddala powództwo w pozostałym zakresie;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1004,85 zł (jeden tysiąc cztery złote 85/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3) nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:

a) od powoda kwotę 46,49 zł (czterdzieści sześć złotych 49/100),

b) od pozwanego kwotę 86,33 zł (osiemdziesiąt sześć złotych 33/100).

SSR Justyna Wyrwas - Oliwkiewicz

Sygn. akt VI GC 1429/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 2 września 2016 roku powód(...)Spółka jawna w W.domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 4.281,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podał, że będący własnością M. M. samochód marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...) został w dniu 17 grudnia 2013 roku uszkodzony przez sprawcę, którego łączyła z pozwanym umowa ubezpieczenia(...) posiadaczy pojazdów mechanicznych. Podnosił, iż nabył od poszkodowanej na podstawie umowy cesji wierzytelność z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Wskazywał, że uzasadnione wydatki z tego tytułu wynosiły 4.551,00 zł (37 dni x 123 zł brutto), a pozwany wypłacił jedynie 270,00 zł (3 dni x 90,00 zł brutto). (k. 2-8).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany kwestionował przyjętą przez powoda stawkę dobową oraz okres najmu (k. 73-76).

W piśmie z 1 marca 2017 roku (k. 10) powód podtrzymał swoje stanowisko.

Sąd ustalił co następuje:

W wyniku kolizji drogowej z 17 grudnia 2013 roku uszkodzony został samochód marki F. (...) nr rejestracyjnym (...), rok produkcji (...), będący własnością M. M.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego – Poszkodowana nie miała możliwości odliczenia podatku VAT. **(bezsporne i dowód: akta szkody na płycie (...) k. 103, oświadczenie k. 22)**

W dniu 2 lutego 2015 roku poszkodowana oddała samochód do naprawy do autoryzowanego warsztatu naprawczego marki F. (...) A. G. w P.. W dniu 4 lutego 2015 roku warsztat przesłał pozwanemu sporządzony przez siebie kosztorys do weryfikacji. Początkowo w dniu 24 lutego 2015 roku pozwany zweryfikował kosztorys w zakresie części zamiennych (przyjął zamienniki) jednak po zakwestionowaniu tego stanowiska przez warsztat, w dniu 4 marca 2015 roku zatwierdził kosztorys przy uwzględnieniu części oryginalnych. W dniu 4 marca 2015 roku pozwany przesłał warsztatowi zatwierdzony kosztorys. W dniu 5 marca 2015 roku zakład naprawczy zamówił części, które dostarczono 7 marca 2015 roku (sobota). W dniu 9 marca 2015 roku (poniedziałek) rozpoczęto naprawę, a w dniu 11 zakończono i wydano pojazd poszkodowanej. **(dowód: kalkulacja naprawy warsztatu k. 36-40, kalkulacja naprawy pozwanego k. 41-42, historia szkody k. 57, korespondencja mailowa k. 43-53)**

W dniu 2 lutego 2015 roku poszkodowana zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na okres od 2 lutego 2015 roku do 11 marca 2015 roku przy stawce dobowej 130,00 zł netto. Samochód zastępczy był potrzebny poszkodowanej do dojazdów do pracy i do innych codziennych czynności.

Za najem pojazdu zastępczego poszkodowana została obciążona fakturą VAT nr (...) z dnia 3 kwietnia 2015 roku na kwotę 4.674,00 zł (38 dni najmu przy przyjęciu stawki dobowej 100,00 zł netto). **(dowód: umowa najmu z 2 lutego 2015 roku k. 16-21, oświadczenie k. 23, faktura z 3 kwietnia 2015 roku k. 24, dowód rejestracyjny k. 112)**

W dniu 4 marca 2015 roku przelała na powoda przysługującą jej wobec pozwanego wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów pojazdu zastępczego u powoda. Pozwany został poinformowany o dokonany przelewie wierzytelności. **(dowód: umowa cesji z 4 marca 2015 roku k. 25-27, zawiadomienie o cesji k. 28)**

Decyzją z 15 maja 2015 roku pozwany przyznał powodowi kwotę 270,00 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Jako zasadną uznał stawkę 90,00 zł brutto za dobę najmu oraz okres najmu - 3 dni (2 dni organizacyjne + 1 dzień technologicznej naprawy). **(dowód: decyzja pozwanego z 15 maja 2015 roku k. 29)**

Pismem z 27 maja 2015 roku powód złożył odwołanie od ww. decyzji. Pozwany w decyzji z 10 sierpnia 2015 roku nie uznał dalszych roszczeń powoda. **(dowód: odwołanie z 27 maja 2015 roku k. 30-31, pismo pozwanego z 10 sierpnia 2015 roku k. 32)**

Wynajmowany pojazd został sprzedany przez powoda w dniu 16 grudnia 2016 roku. **(dowód: oświadczenie k. 111)**

Pojazd po szkodzie był jezdny. Technologiczny czas naprawy wynosił 2 dni robocze. Uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego z uwzględnieniem 2 dni zwłoki warsztatu w przesłaniu kalkulacji pozwanemu wynosił 34 dni. Dzienna stawka czynszu za najem pojazdu zastępczego dla pojazdu klasy „(...)” mieściła się w przedziale od 57,00 zł do 196,80 zł brutto. **(dowód: opinia biegłego M. D. k. 193-202, opinia uzupełniająca biegłego M. D. k. 193-202, opinia biegłego A. K. k. 193-202, cenniki k. 83-102)**

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony powodowej, bowiem okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione za pomocą wskazanych wyżej środków dowodowych i nie wymagały uzupełnienia.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód wywodził swe roszczenie z umowy przelewu wierzytelności przysługującej poszkodowanemu wobec sprawcy szkody, ubezpieczonego u pozwanego w ramach umowy ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Podstawowym aktem prawnym regulującym kompleksowo ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z ruchem pojazdu mechanicznego jest ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) – dalej zwana ustawą. Jej przepisy stanowią *lex specialis* względem art. 822 § 1 k.c., a w sprawach nieuregulowanych stosuje się przepisy kodeksu cywilnego (art. 22 ustawy).

Zgodnie z art. 34 ustawy z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowania ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Kierujący pojazdem ponosi odpowiedzialność za szkody na mieniu, jak i na osobie, wyrządzone w związku z ruchem pojazdu, na zasadzie winy na podstawie art. 415 k.c.

W myśl 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła i naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Jak wskazano w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Ubezpieczyciel ponosi - na podstawie art. 471 k.c. - odpowiedzialność za szkodę wskutek zwłoki w spełnieniu świadczenia ubezpieczeniowego”. Jednocześnie jednak w uzasadnieniu wskazano, iż „nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku powinien w związku z tym ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji

między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do odczuwalnego wzrostu składek ubezpieczeniowych”.

Pozwany nie kwestionował legitymacji powoda wynikającej z zawartej z poszkodowaną umowy cesji wierzytelności.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w samochodzie poszkodowanej przez osobę objętą u niej obowiązkowym ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych, przy czym częściowo odmówił zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Sporna między stronami była zarówno stawka najmu pojazdu zastępczego jaki i uzasadniony okres najmu.

Ustalenie tych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych.

W opinii z 8 września 2017 roku (k. 131-151) biegły M. D. przyjął, że uzasadniony najem pojazdu zastępczego powinien trwać 34 dni. Biegły wskazał, że pojazd zastępczy wynajęto 2 lutego 2015 roku i tego samego dnia oddano uszkodzony pojazd do naprawy. Warsztat sporządził swoją kalkulację dopiero w dniu 4 lutego 2015 roku (z 2 dniową zwłoką). W dalszej kolejności do wydłużenia okresu najmu przyczynił się pozwany, gdyż dopiero w dniu 24 lutego 2015 roku przesłał zakładowi naprawczemu zweryfikowaną kalkulację naprawy – przy przyjęciu na częściach alternatywnych. W związku z brakiem zgody poszkodowanej na naprawę za pomocą zamienników, ostatecznie 4 marca 2015 roku pozwany zaakceptował kalkulację naprawy z zastosowaniem części oryginalnych. Technologiczny czas potrzebny na naprawę pojazdu wynosił według biegłego 2 dni robocze. W konsekwencji uzasadniony czas przebywania pojazdu w warsztacie, tożsamy z uzasadnionym okresem najmu, biegły wyliczył na 34 dni. W tym zakresie żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego.

Jeżeli chodzi o wysokość stawki najmu pojazdu klasy A (samochód uszkodzony i samochód wynajęty) to biegły M. D. podał, że dzienny czynsz za wynajem pojazdu zastępczego nie powinien być wyższy niż 90,00 zł brutto. W zakresie dotyczącym ustalenia uzasadnionej stawki najmu pojazdu powód złożył zastrzeżenia do opinii. Zarzucił, że biegły wybrał wypożyczalnię, które nie oferuje najmu bezgotówkowego z (...)sprawcy. Powód podkreślał, że nie pobiera opłat dodatkowych za najem, nie stosuje limitu kilometrów, limitu kierowców, nie stosuje udziału własnego w szkodzie i nie pobiera kaucji – co wpływa na wysokość czynszu dobowego najmu. Biegły w opinii uzupełniającej wyczerpująco odniósł się do zarzutów powoda. Wskazał, że ustalił wysokość stawki według informacji internetowych i telefonicznych. Podał, że nie zweryfikował czy wybrane przez niego wypożyczalnię rzeczywiście świadczą usługi w zakresie najmu bezgotówkowego, ponieważ nie było to możliwe. Jego zdaniem okoliczność niepobierania kaucji nie wpływa na wysokość stawki za najem, ponieważ poszkodowany i tak jest informowany, że nie ponosi żadnych kosztów przy najmie. Identycznie sprawa wygląda z brakiem limitu kilometrów, jego brak nie przesądza o wysokości stawki ponieważ pojazdy są potrzebne poszkodowanym jedynie do dojazdów do pracy i do codziennych czynności w życiu prywatnym, a zatem w sytuacji gdyby limit był ustalony to i tak nie zostałby wykorzystany nawet w 50%. Powód złożył zastrzeżenia do uzupełniającej opinii biegłego M. D. i wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego na okoliczność średnich stawek występujących na rynku lokalnym.

W dopuszczonej na powyższą okoliczność opinii z 19 grudnia 2018 roku (k. 236-248) biegły A. K. potwierdził zasadniczo treść poprzedniej opinii, w tym, że dane na temat najmu bezgotówkowego pokrywanego z ubezpieczenia OC, są udzielane w sposób niekompletny oraz bardzo niechętnie, z podkreśleniem, że klient nie ponosi kosztów wynajmu auta. Z danych które biegłemu udało się pozyskać wynika, że przy najmie w wymiarze 34 dni stawki kształtują się w większości granicach od 55,00 zł do 85,00 zł brutto (np. 86,00 zł brutto – (...) w R., 86,10 zł brutto – (...) w T., 61,50 z (...) w R. – 61,50 zł brutto) 57,00 zł brutto – (...). Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R., 85,00 zł brutto – (...) w S.k/S., 54,20 zł – (...). S.A. Oddział K., 73,80 zł – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż., 85,00 z brutto – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., 66,67 zł brutto – (...) w R., 69,00 zł – (...) w P., 66,67 zł brutto - (...) w J.). Biegły zauważył, że większość firm oferujących tzw. bezgotówkowy najem samochodów nie podaje do publicznej wiadomości stosowanych stawek, a jedynie ogłasza możliwość najmu na takich zasadach i tylko w niektórych przypadkach wskazano, że przy tego rodzaju najmie stawki są o 50% wyższe od standardowych. Biegły wskazał,

iż w praktyce jednostkowe stawki zamieszczone na fakturach przedstawianych do refundacji ubezpieczycielom (po uzyskaniu cesji o d poszkodowanych) bywają najczęściej wyższe od stawek podawanych w standardowych cennikach najmu krótko – i średnioterminowego, a wynika to z braku możliwości określenia czasokresu najmu w chwili wydania poszkodowanym, niepobierania opłat z góry, kredytowania poszkodowanych oraz przewidywalnej ewentualnej konieczności dochodzenia roszczeń na drodze sądowej.

W zakresie ustalenia rynkowych stawek najmu Sąd dał pierwszeństwo opinii biegłych przed treścią cenników przedłożonych przez każdą ze stron, mając na względzie, iż strony dokonując wyboru ofert kierują się subiektywną chęcią poparcia swoich z góry założonych racji, zaś opinia biegłego opiera się na obiektywnej analizie rynku w danym okresie. Mimo formalnego dopuszczenia jako dowody w sprawie, ostatecznie podstawą ustaleń faktycznych nie stały się zatem przedłożone przez powoda (k. 33-35, 170-174) cenniki. Zawierały co prawda ceny wyższe niż stawka przyjęta przez powoda, jednak nie można zaakceptować toku rozumowania powoda, że skoro tylko znajdzie on wypożyczalnie, które oferują ceny wyższe, to automatycznie uzasadniać będzie to jego roszczenie, gdyż stosowana przez powoda stawka nie będzie przez to uznana za wygórowaną. Ponadto zauważyć należy, że cenniki nie wskazywały miejsca wynajmu pojazdu. Ponadto dotyczyły wynajmu za 1 dzień gdzie ceny są najwyższe. Oferty te nie mogły stanowić zatem miarodajnego odniesienia do sytuacji oddania samochodu do naprawy na rynku lokalnym właściwym z uwagi na miejsce zamieszkania poszkodowanej R.) czy miejsca dokonywania naprawy (P.).

W związku z nagłością zdarzenia poszkodowany nie ma co prawda obowiązku poszukiwania oferty najkorzystniejszej dla podmiotu odpowiedzialnego tj. najtańszej na rynku lokalnym, jednak nie oznacza to, że nie ma obowiązku w ogóle weryfikować przedstawionych mu ofert i może wybierać oferty najdroższe. W niniejszej sprawie element „nagłości” zdarzenia nie ograniczał możliwości wyboru poszkodowanej, gdyż po szkodzie (17 grudnia 2013 roku) samochód był mobilny, użytkowany przez ponad rok i dopiero wtedy oddany do naprawy (2 lutego 2015 roku).

Powód argumentował, iż poszkodowana dokonała wyboru jego oferty uwagi na atrakcyjność jej warunków, a te uzasadniają stosowaną stawkę. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo zaś twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN I PKN 660/00 z 22.11.2001r., Wokanda 2002/7-8/44). Powód tymczasem w żaden sposób nie wykazał, czy i jakie kryteria były dla poszkodowanej szczególnie istotne przy najmie i z jakich przyczyn zdecydował się na najem pojazdu zastępczego właśnie u powoda. W szczególności nie wnosił o dopuszczenie na tę okoliczność dowodu z zeznań poszkodowanej.

Dodatkowo wskazać należy, że oferowane przez powoda „dogodności” czy korzyści wynikające z tzw. systemu bezgotówkowego najmu pojazdu zastępczego skutkujące rażącym zawyżeniem wysokości stawki czynszu najmu w porównaniu z wypożyczalniami oferującymi najem w systemie klasycznym, gdzie to poszkodowany osobiście ponosi koszt najmu pojazdu zastępczego, nie mieszczą się w granicach odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanego i jako takie nie podlegają refundacji. Wynikają one bowiem nie ze zdarzenia z 17 grudnia 2013 roku, a z przyjętego przez powoda sposobu działalności gospodarczej.

W konsekwencji sąd przyjął, że uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego wynosiły 3.060,00 zł brutto (34 dni x 90,00 zł). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał 270,00 zł odszkodowania, zatem sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwota 2.790,00 zł.

O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy, zasadzając je zgodnie z żądaniem powoda od 11 sierpnia 2015 roku tj. od następnego dnia po wydania decyzji z dnia 10 sierpnia 2015 roku odmawiającej powodowi dopłaty odszkodowania.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia między stronami biorąc pod uwagę wynik sprawy.

Koszty procesu obejmowały łącznie 4.649,00 zł, z czego:

- powód poniósł 2.632,00 zł (215,00 zł – tytułem opłaty od pozwu, 1.200,00 zł – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika obliczonego zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 roku poz. 1800) – w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa), 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1.200,00 zł tytułem wynagrodzenia biegłego,
- pozwany poniósł – 2.017,00 zł (1.200,00 zł – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika obliczonego zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 roku poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa, 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 800,00 zł wynagrodzenia biegłego).

Powód wygrał sprawę w 65% (z żądanej kwoty 4.281,00 zł należności głównej zasądzono na jego rzecz kwotę 2.790,00 zł), zatem winien ponieść koszty procesu w zakresie oddalonego powództwa (35% z 4.649,00 zł = 1.627,15 zł), a pozwany w zakresie (65% z 4.649,00 zł = 3.021,85 zł). Dokonując rozliczenia kosztów należnych i poniesionych Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.004,85 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W niniejszej sprawie strony uiściły zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego powód 1.200,00 zł (800,00 zł = 400,00 zł), pozwany - 800,00 zł. Wynagrodzenia biegłych w niniejszej sprawie wyniosły łącznie 2.132,82 zł (811,80 zł + 393,60 zł + 927,42 zł) i zostało wypłacone z zaliczek wniesionych przez strony i tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – 132,82 zł. Dlatego na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (tekst jednolity Dz.U. z 2018 roku, poz. 300) Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku, stosownie do wyniku postępowania, od powoda kwotę 46,49 zł (35% z 132,82 zł) i od pozwanego kwotę 86,33 zł (65% z 132,82 zł).

SSR Justyna Wyrwas - Oliwkiewicz